

Arbejde, som man straks ved sin Indtræden i Virksomheden bliver sat til.

Om nu Organisationen af saadanne Fagskoler maaske er en Opgave, der rettelig burde paahvile det offentlige — Stat eller Kommune eller begge i Forening — er et Spørgsmaal, som der ikke her er Anledning til at komme ind paa. Meget taler jo derfor; ikke mindst Analogien med Statens Virksomhed paa beslægtede Omraader: Landbohøjskolen, den polytekniske Læreanstalt o. s. v. Men saa meget er vist, at selv om man mener, at Udviklingen vil føre til, at det offentlige engang i Fremtiden optager Sagen som sin, saa er det dog i alt Fald det private Initiativ, der maa gøre Begyndelsen. Den Slags Ting udvikler sig ikke ved, at man med Hænderne i Skødet venter paa, at det offentlige skal træde til, og ved de tidligere nævnte københavnske Skoler har dette da heldigvis heller ikke være Tilfældet. Det har været private Mænd, som med Iver og Interesse for Sagen har kastet sig selv i Breschen for den. Det private Initiativ har ofte en Friskhed og Kraft, som den offentlige Virksomhed savner. Det egner sig bedre til at være Banebryder for Tidens ny Tanker — saa kan det offentlige ofte bagefter tage dem op til videre Behandling.

Det private Initiativ kan være af dobbelt Art. Det kan være de interesserede selv, der alene uden Bistand fra andre tager fat — i det foreliggende Tilfælde altsaa nærmest Arbejderne selv, der stifter Skoler. I alle de Tilfælde, hvor dette kan ske, er det vistnok det heldigste, men det forudsætter en ikke ringe Udvikling og fremfor alt en tilstrækkelig økonomisk Basis. Hvor denne mangler, vil det være nyttigt og nødvendigt, at andre træder hjælpende til. Manglen af den økonomiske Basis er desværre i højeste Grad tilstede hos en stor Del af de Arbejdere, for hvilke det Foretagende, til hvis Drøftelse vi i Aften er samlede, skulde virke — hos de Kvinder, der i København ernærer sig ved Syarbejde.

Og ved denne Betragtning føres vi lige ind i det, der maa være Hovedspørgsmaalet: Er der — naar man overhovedet erkender Betydningen af Fagskoler — nogen særlig Grund til netop at oprette en saadan for Syersker. Paa et saadant Spørgsmaal kunde man til en vis Grad nøjes med at svare: Ja, for dem, som for saa mange andre, og da enhver nærmest har Anledning til at sørge for sine, er det naturligt, at Dansk Kvindesamfund sørger for Kvinderne d. v. s. for det Erhverv, som omfatter den saa langt overvejende Del af de arbejdende Kvinder. Saa maa andre — Foreninger eller Enkeltpersoner — tage Sagen op for de Grupper, hvis Interesser de er satte til at vogte. Jeg tror, at der i denne Betragtning vilde ligge en tilstrækkelig Be-